

Sygn. akt I C 3275/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 października 2018r.

Sąd Rejonowy w Kaliszu w I Wydziale Cywilnym, w składzie:

Przewodniczący: SSR Michał Włodarek

Protokolant: sekr. sąd. Anna Dulas

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 24 października 2018r. w K.

sprawy z powództwa (...) W. – Zarządu (...) w W. z/s w W. (NIP (...))

przeciwko pozwanej R. M. (PESEL (...))

o zapłatę

1. oddała powództwo w całości,
2. zasądza od powoda (...) W. – Zarządu (...) w W. z/s w W. na rzecz pozwanej R. M. kwotę 107,00zł (sto siedem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 90,00zł (dziewięćdziesiąt złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 3275/18

UZASADNIENIE

W dniu 2 lipca 2018r. powód (...) W. – Zarząd (...) w W. skierował do tut. Sądu żądanie zasądzenia od pozwanej R. M. kwoty 84,20zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 20 czerwca 2017r. do dnia zapłaty oraz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pozwana korzystała z usług przewozowych świadczonych przez powoda i nie posiadała odpowiedniego dokumentu przewozu.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Kaliszu z dnia 19 lipca 2018r. w sprawie o sygn. akt I Nc 2504/18 uwzględniono w całości roszczenia powództwa i rozstrzygnięto o kosztach postępowania.

Pozwana wniosła sprzeciw od opisanego wyżej orzeczenia.

Pozwana zaskarżała opisany wyżej nakaz w części, co do kwoty 79,80zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz co do zasądzonych kosztów sądowych w całości.

Pozwana wniosła o oddalenie powództwa w części, co do kwoty 79,80zł wraz z ustawowymi odsetkami od tej kwoty oraz co do zasądzonych kosztów sądowych w całości oraz o zasądzenie od powoda na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu tego pisma procesowego pozwana podniosła zarzut naruszenia prawa procesowego, tj. art. 233 § 1 kpc oraz prawa materialnego, tj. art. 75 § 1 i art. 77 § 1 ustawy prawo przewozowe, w tym zarzut przedawnienia.

W replice powód oraz w duplice pozwana podtrzymali swoje dotychczasowe stanowiska procesowe.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu 4 czerwca 2017r. pozwana R. M. korzystała z usług przewozowych świadczonych przez powoda (...) W. – Zarząd (...) w W..

Pozwana w czasie kontroli nie posiadała odpowiedniego dokumentu przewozu.

W tej samej dacie powód wezwał pozwaną do zapłaty należności za przewóz w wysokości 4,40zł i opłaty dodatkowej w wysokości 266,00zł, tj. łącznie o kwotę 270,40zł.

Termin płatności należności powód oznaczył na 14 dni od daty wystawienia wezwania, tj. do dnia 18 czerwca 2017r., jednocześnie zastrzegł, iż w przypadku uregulowania należności w ciągu 7 dni, tj. do dnia 11 czerwca 2017r. opłata dodatkowa ulega obniżeniu i wraz z należnością za przewóz wynosi 190,60zł.

Zgodnie z regulaminem przewoźnika dotyczącym ustalania opłat dodatkowych i innych opłat, opłata dodatkowa za przejazd bez odpowiedniego dokumentu przewozu – stanowi 38 krotność ceny biletu jednorazowego przesiadkowego normalnego, obowiązującego w strefie 1 i 2, tj. kwotę 266,00zł. Dokument ten przewiduje również, iż opłata dodatkowa może ulec zmniejszeniu o 30% pod warunkiem uregulowania jej nie później niż w terminie 7 dni od daty wystawienia wezwania. Należność przewozowa nie podlega pomniejszeniu.

W dniu 5 czerwca 2017r. pozwana dokonała na rzecz powoda wpłaty pieniężnej w wysokości 186,20zł z tytułu opłaty dodatkowej, a w dniu 20 sierpnia 2018r. opłaty za przewóz w wysokości 4,40zł wraz z odsetkami.

(wezwanie do zapłaty k. 6, ceny i rodzaje biletów k. 23-27, potwierdzenie transakcji k. 28, 29-30, informacja dla pasażera k. 40)

Sąd Rejonowy zważył, co następuje.

Powództwo podlega oddaleniu w całości w zaskarżonej części.

Pozwana skutecznie podniosła zarzut przedawnienia.

Przepisy o przedawnieniu mają charakter stabilizujący stosunki prawne i gwarantują ich pewność, dopuszczenie bowiem możliwości realizowania roszczeń bez jakiegokolwiek ograniczenia w czasie prowadziłoby do sytuacji, w której strony pozostawałyby przez dziesiątki lat w niepewności co do swej sytuacji prawnej (por. wyrok s. apel. w Katowicach z dnia 14 lutego 2013r. w sprawie o sygn. akt I ACa 1007/12, opubl. LEX nr 1289406).

Terminem przedawnienia jest to taki termin, który ogranicza pod względem czasowym dochodzenie roszczenia majątkowego, a skutkiem jego bezskutecznego upływu nie jest wygaśnięcie roszczenia, lecz niemożność jego dochodzenia (por. wyrok s. apel. w Warszawie z dnia 13 września 2012r. w sprawie o sygn. akt I ACa 120/12, opubl. LEX nr 1281086).

Na podstawie art. 118 kc jeżeli przepis szczególny nie stanowi inaczej, termin przedawnienia wynosi sześć lat, a dla roszczeń o świadczenia okresowe oraz roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej – trzy lata. Jednakże koniec terminu przedawnienia przypada na ostatni dzień roku kalendarzowego, chyba że termin przedawnienia jest krótszy niż dwa lata.

Stosownie do treści art. 77 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe (Dz. U. 2017.1983 – j.t. ze zm.) z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 78 roszczenia dochodzone na podstawie ustawy lub przepisów wydanych w jej wykonaniu przedawniają się z upływem roku.

W związku z powyższym, mając na względzie termin wymagalności roszczenia, tj. dzień 18 czerwca 2017r., należy jednoznacznie stwierdzić, iż roszczenie pieniężne wynikające z tytułu opłaty przewozowej i opłaty dodatkowej za

przewóz uległo przedawnieniu w dniu 18 czerwca 2018r., tj. przed datą skierowania przez powoda sprawy na drogę postępowania sądowego, co nastąpiło w dniu 2 lipca 2018r.

Niezależnie od powyższego obowiązkiem powoda było przytoczenie okoliczności faktycznych, z których wywodzi roszczenie (art. 187 § 1 pkt 2 kpc) i wskazanie na dowody, których przeprowadzenie potwierdzi zasadność jego twierdzeń o faktach (art. 232 kpc i art. 6 kc). Zgodnie z zasadami procesu cywilnego ciężar gromadzenia materiału dowodowego spoczywa na stronach (art. 232 kpc., art. 3 kpc, art. 6 kc). Jego istota sprowadza się do ryzyka poniesienia przez stronę ujemnych konsekwencji braku wywiązania się z powinności przedstawienia dowodów. Skutkiem braku wykazania przez stronę prawdziwości twierdzeń o faktach istotnych dla sprawy jest tylko to, że twierdzenia takie zasadniczo nie będą mogły leżeć u podstaw sądowego rozstrzygnięcia. Strona, która nie udowodni przytoczonych twierdzeń, utraci korzyści, jakie uzyskabyła by aktywnym działaniem (por. wyrok s. apel w B. z dnia 28 sierpnia 2014r. w sprawie o sygn. akt I ACa 286/14, opubl. LEX nr 1511625).

Należy bowiem zwrócić uwagę, że sądy cywilne orzekają w granicach określonego przez stronę powodową żądania (art. 187 § 1 pkt 1 kpc), a elementem uzupełniającym owo żądanie są okoliczności faktyczne je uzasadniające (art. 187 § 1 pkt 2 kpc).

Zaniechanie polegające na braku dołączenia dowodów na poparcie przytaczanych okoliczności daje asumpt do uznania, iż przytoczone okoliczności budzą uzasadnione wątpliwości, w szczególności w zakresie dochodzonych od pozwanego należności ubocznych związanych z udzieloną pożyczką, w tym podstawy faktycznej i prawnej ich żądania ponad kwotę kapitału i odsetek (por. art. 471 kc i art. 361 § 1 i 2 kc, 353 kc i art. 354 § 1 kc).

Stosownie do treści art. 33a ust. 3 ustawy z dnia 15 listopada 1984r. prawo przewozowe (Dz. U. 2017.1983 – j.t. ze zm.) w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty, natomiast na podstawie art. 33a ust. 6 w/w ustawy przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego może określić w regulaminie przewozu lub taryfie obniżenie wysokości opłaty dodatkowej w razie natychmiastowego jej uiszczenia lub w terminie wyznaczonym w wezwaniu do zapłaty.

Z treści cytowanego przepisu w sposób jednoznaczny wynika, iż opłata dodatkowa nie stanowi należności przewozowej albowiem tą należnością jest jedynie cena biletu, bo tylko ona stanowi należność przewoźnika za wykonaną umowę i w konsekwencji, że warunkiem koniecznym obniżenia wysokości opłaty dodatkowej nie jest uiszczenie właściwej należności za przewóz, a jedynie uiszczenie opłaty dodatkowej w wyznaczonym terminie.

Wobec zapłaty przez pozwaną w dniu 5 czerwca 2017r. opłaty dodatkowej wysokości 186,20zł, tj. wartości opłaty dodatkowej ustalonej przez przewoźnika pomniejszonej o wielkość ulgi w rozmiarze 30%, bezpodstawne i niezasadne jest żądanie powoda uzupełnienia jej do górnej granicy tylko w oparciu o stwierdzenie, iż pozwana w terminie 7 dni od daty wezwania nie uiszczyła właściwej należności za przewóz.

O kosztach procesu, w tym kosztach zastępstwa procesowego orzeczono na podstawie art. 108 § 1 kpc w zw. z art. 98 § 1 i 3 kpc i § 2 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. 2015.1800 ze zm.) i art. 1 ust. 1 pkt 2 i art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 16 listopada 2006r. o opłacie skarbowej (Dz. U. 2018.1044 – j.t. ze zm.).

Z tych wszystkich względów, przy uwzględnieniu art. 504 § 2 kpc i art. 505 § 2 kpc, orzeczono jak w sentencji wyroku.